

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/40/2012
Identifikačné číslo spisu:	7010210101
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Pepelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7010210101.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Pepelovej a členiek JUDr. Aleny Prieцelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: Pôdohospodárska platobná agentúra Bratislava, Dobrovičova 12, IČO: 30 793 323, proti žalovanému: Mgr. Ivan Švec, správca konkurznej podstaty úpadcu TK-INVEST, a. s. Rožňavská 21, Moldava nad Bodvou, IČO: 36 182 834, o určenie poradia pohľadávky, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Cbi/1/2010-57 zo dňa 28. 12. 2011, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Cbi/1/2010-57 zo dňa 28. decembra 2011 potvrdzuje.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom určil, že pohľadávka žalobcu, uplatnené prihláškou do konkurzného konania u žalovaného ako správcu konkurznej podstaty úpadcu TK-INVEST, a. s. Moldava nad Bodvou, IČO: 36 182 834, vo výške 84 656,40 eur je pohľadávkou proti podstate. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 60,78 Eur ako aj nahradiť trovy konania štátu vo výške 150,00 eur.

V odôvodnení uviedol, že žalovaný predmetnú pohľadávkou ako pohľadávkou proti podstate neuznal z dôvodu, že pohľadávkou proti podstate je len pohľadávka, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu na základe právneho úkonu, ktorý urobil správca konkurznej podstaty.

Po vykonanom dokazovaní súd zistil, že prihláškou zo dňa 06. 11. 2007 doručenou správcovi 14. 11. 2007 a súdu 15. 11. 2007 prihlásil žalobca do konkurzného konania pohľadávkou vo výške 2 550 358,80 Sk - 84 656,40 eur v zmysle § 31 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb., ktorá je splatná. Pohľadávka vznikla na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 600/296-2-R/06 zo dňa 3.8.2007, ktorým uložila úpadcovi povinnosť vrátiť vyrovnávajúci príspevok za znevýhodnené oblasti a penále 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, za každý deň porušenia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 17. 09. 2007. Istina a penále

neboli uhradené. Žalobca si pohľadávku vo výške 2 550 358,80 Sk uplatnil ako pohľadávku proti podstate v zmysle § 31 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní uspokojovanú v poradí podľa § 31 ods. 6 písm. 1 a ods. 7 zákona pričom poukázal na to, že uvedené finančné prostriedky sú verejnými prostriedkami v zmysle § 2 písm. a/ a e/ zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a boli úpadcovi poskytnuté na základe žiadosti v zmysle nariadenia Rady /ES/ č. 1257/1999. Celkom mu bola vyplatená suma 4 851 962,58 Sk dňa 27. 12. 2004. Úpadca porušil čl. 14 bod 2 uvedeného nariadenia, následkom čoho je v zmysle čl. 73 bod 1 nariadenia Komisie /ES/ 796/2004 a podľa § 31 ods. 3 zák. č. 523/2004 Z. z. povinný vrátiť nenáležitú platbu vo výške 2 550 358,80 Sk a úroky. Správca konkurznej podstaty túto pohľadávku žalobcu neuznal, súd ho preto výzvou zo dňa 10. 02. 2010, doručenou 17. 02. 2010 vyzval, ak s týmto neuznaním jeho prihlásenej pohľadávky nesúhlasí, aby v lehote 31 dní od obdržania výzvy uplatnil svoje právo žalobou na súde. Súd ďalej poukázal na ustanovenia § 29 ods. 5, § 31 ods. 1 písm. f/, § 31 ods. 3 písm. a/, ako aj § 31 ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Ďalej konštatoval, že žalobca je v zmysle § 6 zákona č. 473/2003 Z. z. orgánom štátnej správy, ktorá rozhodnutím č. 500/4235/5091/2004 zo dňa 01. 12. 2004 schválila na rok 2004 úpadcovi poskytnutie vyrovnávacieho príspevku na znevýhodnené oblasti vo výške 2 550 358,84 Sk na užívanú plochu 1 185,20 ha na podporu plodín na ornej pôde 481,60 ha. Na základe tohto rozhodnutia bola žiadateľovi vyplatená dňa 22. 12. 2004 prvá platba a zároveň mu začal plynúť 5-ročný záväzok uvedený v čl. 14 bod 2 Nariadenia Rady ES /č. 1257/1999.

Dňa 16. 05. 2005 si spoločnosť TK-INVEST, a. s., Moldava nad Bodvou podala žiadosť o vyrovnávajúci príspevok na znevýhodnené oblasti na rok 2005 pod číslom 7070001897 ako opakovanú žiadosť. Po vykonaní kontroly bola žiadateľovi priznaná užívaná výmera 0,01 ha, čo vyplýva z Pracovného listu PPA-IRR-PL zo dňa 29. 03. 2006. Z uvedeného vyplýva, že žiadateľ porušil podmienky, na základe ktorých mu bol vyplatený vyrovnávací príspevok na rok 2004, ktoré sa zaviazal plniť podpisom v žiadosti na rok 2004 a 2005, čím podľa § 31 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. porušil finančnú disciplínu. Podľa článku 14 bod 2 nariadenia Rady /ES/ č. 1257/1999 vyrovnávacie príspevky sú poskytované za hektár pôdy obrábanej poľnohospodármi, ktorí obrábajú minimálne 1 ha poľnohospodárskej pôdy zaradenej do znevýhodnených oblastí, ak sa zaviazu vykonávať svoje poľnohospodárske činnosti v znevýhodnenej oblasti aspoň 5 rokov od prvej platby vyrovnávacieho príspevku.

Žalobca oznámil žalovanému listom zo dňa 29. 03. 2006 zistenie nezrovnalostí pri poskytnutí príspevku, vyzval ho na jeho vrátenie vo výške 2 550 358,80 Sk a penále s upozornením, že ak príspevok nevráti, bude voči nemu začaté správne konanie podľa § 18 bodu 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Príspevok nebol vrátený, preto žalobca rozhodnutím č. 600/296-2-R/06 zo dňa 03. 08. 2007 uložil úpadcovi povinnosť vrátiť vyrovnávajúci príspevok 2 550 358,80 Sk, z toho 2 040 287,00 Sk /prostriedky ES/ a 510 071,80 Sk a penále 0,1 % za každý deň porušenia finančnej disciplíny /prostriedky SR/.

Upovedomením č. 600/296-2-R-/06 zo dňa 03. 12. 2008 bola výroková časť rozhodnutia opravená na správne znenie: ukladá účastníkovi konania Mgr. Ivan Švec, Nám. Martina Benku 9, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu TK-INVEST, a. s. Rožňavská 21, Moldava nad Bodvou, IČO: 361 828 34 povinnosť vrátiť vyrovnávajúci príspevok na zvýhodnené oblasti v sume 2 550 358,80 Sk. Žalovanému bolo doručené 13. 01. 2009. Námetka žalovaného, že žalobca neprihlásil svoju pohľadávku v lehote a preto na ňu neprihliada, nie je dôvodná. Pohľadávka vznikla až po vyhlásení konkurzu na základe rozhodnutia žalobcu č. 600/296-2-R/06 zo dňa 03. 08. 2007, po zistení, že neboli splnené podmienky pre poskytnutie príspevku.

Súd prvého stupňa tiež poukázal na skutočnosť, že konkurz bol vyhlásený 17. 05. 2005, návrh na vyhlásenie konkurzu podal dňa 04. 05. 2005 sám dlžník napriek tomu, že dňa 16. 05. 2004 podal opakovanú žiadosť o poskytnutie príspevku na rok 2005 aj keď vedel, že podmienky už nesplní. Neobstoí tiež námetka žalovaného, ktorou poukazuje na ustanovenie § 33 ods. 3 písm. d/ zákona o

konkurze a vyrovnání, podľa ktorého sú z uspokojenia vylúčené sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol po vyhlásení konkurzu. Vrátenie poskytnutého príspevku pre nesplnenie podmienok, ktoré bolo uložené rozhodnutím č. 600/296-2-R/06 nie je sankciou. Sankciou sú penále 0,1 % denne zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, táto sankcia však nebola uplatňovaná.

Vyhlásením konkurzu prešla na správcu konkurznej podstaty povinnosť vrátiť vyrovnávajúci príspevok za znevýhodnené oblasti. Žalobcom prihlásená pohľadávka v zmysle § 31 ods. 3 písm. a/ zákona o konkurze a vyrovnaní spĺňa zákonom predpísané podmienky a v zmysle § 31 ods. 6 písm. 1 uvedeného zákona má byť uspokojená ako pohľadávka proti podstate v priebehu konkurzu. Súd preto žalobe vyhovel a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Keďže žalobca je oslobodený od platenia súdneho poplatku, súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť štátu trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 100 Eur /§ 148 ods. 1 O. s. p./.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie.

Uviedol, že žalobcom prihlásenú pohľadávku nemožno považovať za pohľadávku proti podstate, keďže podľa jeho názoru nevznikla po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu. Pohľadávka vznikla na základe právneho úkonu urobeného úpadcom pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok. Skutočnosť, že žalobca vydal rozhodnutie č. 600/296-2-R/06 až po vyhlásení konkurzu a po uplynutí lehoty na prihlasovanie pohľadávok nezakladá automaticky nárok uplatňovať pohľadávku ako pohľadávku proti podstate. Keďže bolo zrejmé, že úpadca nebude schopný dodržať podmienky, za ktorých mu bola žalobcom poskytnutá platba, mal žalobca možnosť vydať svoje rozhodnutie bezprostredne po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu a prihlásiť tak svoju pohľadávku v zákonom stanovenej lehote.

Konanie žalobcu, ktorý následne vydal rozhodnutie, o ktoré opiera svoj nárok na úhradu požadovanej sumy, je potrebné chápať ako snahu dodatočne konvalidovať svoje pochybenie spočívajúce v neprihlásení pohľadávky v riadne stanovenej lehote. Poukazuje na skutočnosť, že 5 ročný záväzok úpadcu vyplývajúci z čl. 14 bod 2 nariadenia Rady /ES/ pod č. 1257/1999 mal byť zo strany úpadcu splnený až v roku 2009, rozhodnutie bolo preto vydané predčasne.

Žalovaný tiež namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pretože podľa jeho názoru súd sa stotožnil s názorom žalobcu bez toho, aby uviedol skutočnosti, o ktoré opiera svoje rozhodnutie a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Keďže súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci a súčasne rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 31 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní jednoznačne stanovuje len to, že ide o pohľadávky vzniknuté po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu. Pri týchto pohľadávkach nie je rozhodujúca vecnoprávna povaha nároku ale časové hľadisko ich vzniku a splatnosť. Pri požiadavke žalobcu sa jedná o vrátenie už vyplatených nenáležitých platieb podľa čl. 73 ods. 1 Nariadenia komisie /ES/ č. 2419/2001 stanovujúce podrobné pravidlá uplatňovania integrovaného správneho a kontrolného systému pre určité programy pomoci spoločenstva zriadeného nariadením Rady /EHS/ č. 3508/92, v zmysle ktorých poľnohospodár splatí predmetnú čiastku plus úroky vypočítané podľa bodu 3, ak dôjde k vyplateniu nenáležitej platby. Úroky v prihláške neboli uplatňované. Požiadavka žalobcu na určenie, že jeho pohľadávka je pohľadávkou proti podstate je preto dôvodná. Žalobca tiež poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach.

Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne navrhuje potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd /§ 10 ods. 2 O. s. p./ po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods.2 O. s. p. dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Stotožnil sa

s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, podľa ktorého pohľadávka žalobcu, uplatnená v konkurznom konaní, vedenom proti úpadcovi TK-INVEST, a. s., Moldava nad Bodvou, je pohľadávkou proti podstate /§ 219 ods. 2 O. s. p./.

Žalovaný v odvolaní poukazuje na existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O. s. p., t.j. že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný namietal zaradenie prihlásenej pohľadávky žalobcu ako pohľadávky proti podstate a v tejto súvislosti nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov, ktoré by preukazovali opodstatnenosť jeho tvrdenia.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci možno rozumiť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav aplikoval nesprávnu právnu normu alebo ak aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah nesprávne interpretoval.

V danej veci na zistený skutkový stav súd správne aplikoval ustanovenie § 31 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, podľa ktorého pohľadávkami proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu. Žalobcom prihlásená pohľadávka spĺňala podmienky pre jej zaradenie ako pohľadávky proti podstate v zmysle uvedeného ustanovenia tak, ako aj súd prvého stupňa rozhodol.

Rovnako nemožno považovať za dôvodnú námietku žalobcu, v ktorej poukazuje na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto spĺňa náležitosti, stanovené v § 157 ods. 2 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. Úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.